

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Geen “Vaarwel” maar wel “Tot weerziens”

Mijn verkiezing tot generaal-overste

Synode over synodaliteit:
'Instrumentum laboris' (deel 3/3)

Historiek van de Kapel van het
Allerheiligste Sacrament

Sterker dan staal

De H. Jan Berchmans

Het schilderij werd in september 1794 door Franse troepen gestolen uit de kathedraal van Doornik. In 1801 vaardigde Napoleon een decreet uit waarin vijftien loten van in beslag genomen werken werden toegewezen aan vijftien grote Franse steden. In 1804 kreeg de stad Nantes het schilderij 'Triomf van Judas Maccabaeus' van Pieter Paul Rubens. De afgelopen 10 jaar hebben verschillende Belgische ministers geprobeerd het gestolen schilderij terug te krijgen, maar het is nog steeds niet teruggegeven.

De verlichting die we de overledene geven, stelt ons in staat om een soortgelijke barmhartigheid te verkrijgen.

H. Hiëronymus

Geen “Vaarwel” maar wel “Tot weerziens”

E.H. Louis Bochkoltz

Dierbare gelovigen,

Sterfbedden, doodskisten, begrafenisstoeten, kerkhoven: vreugdevergallers! Plezierbedervers! Zo spreken ongelovigen, en lauwe kristenen met een wereldse geest.

Ware gelovigen denken er heel anders over. Zij weten dat met de dood niet alles gedaan is, maar pas alles begint. Sterven bij hen betekent niet “vernietigd worden”, maar “verhuizen” van het tijdelijke leven naar het eeuwige. Want gelovige christenen verlaten dit tranendal voor een plaats waar geen lijden of geen scheiding meer mogelijk zijn.

Onze christelijke afscheidsgroet zou dan niet het droevige “Vaarwel” maar het troostende “Tot weerziens” moeten zijn.

Vandaar de grote begeerte van een H. Paulus los te geraken van zijn sterfelijk lichaam om eeuwig met Christus te zijn. Vandaar de overgrote vreugde van een H. Aloysius van Gonzaga, van een H. Johannes Berchmans (lees het artikel over zijn leven blz. 16) toen men hun naderend einde aankondigde. Vandaar nog dat Priester Poppe, bij de begrafenis van zijn zus, geen “De Profundis” bad, maar een “Magnificat”; en na zijn eigen bediening, aan een vriend vroeg samen met hem het “Te Deum” aan te heffen.

Maar tegelijkertijd laten wij niet vergeten dat de zielen volledig zuiver moeten zijn om naar de hemel te gaan. Dit is de reden waarom wij tijdens de maand november voor de zielen in het vagevuur bidden, voor de bevrijding van hun zonden.

Judas Maccabeus, held van het Joodse volk, had het al goed begrepen toen hij afgodsbeeldjes bij de plunderingen van Jamnië ontdekte onder de tuniek van zijn soldaten die in de strijd met de Syriërs waren gedood. Dit was een overtreding van de wet van Mozes, een zonde. Judas oordeelde dat de dood van deze mannen een straf van God was maar hij

kende ook de barmhartigheid van God en stuurde een heel grote som geld naar de Tempel voor een zondeoffer.

“Allen prezen de Heer, de rechtvaardige rechter, die het verborgene aan het licht brengt. Maar ze baden en smeekten ook, dat de zonde, door de gevallen bedreven, geheel mocht worden vergeven. De edele Judas vermaande het volk zich van zonde vrij te houden; met eigen ogen hadden ze bij de gevallen de gevolgen van de zonde kunnen aanschouwen. Daarna hield hij onder zijn soldaten een inzameling die tweeduizend drachmen zilver opbracht. Hij zond dat geld naar Jeruzalem voor een zondeoffer. Dat was een mooie en edele daad, ingegeven door de gedachte aan de verrijzenis. Want als hij niet gehoopt had, dat de gevallen zouden verrijzen, dan was het nutteloos en dwaas geweest voor de overledenen te bidden. Bovendien overwoog hij, dat voor degenen die godvruchtig ontslapen een heerlijke beloning is weggelegd; inderdaad een heilige en vrome gedachte! Daarom liet hij voor de overledenen een zoenoffer opdragen, opdat ze van hun zonde zouden worden vrijgesproken.” (2 Mak 12, 41–46).

Uit deze tekst blijkt duidelijk dat de doden in een volgend leven bevrijding van hun zonden kunnen ontvangen. Tussen hemel en hel is er dus een tussenstaat waar zielen nog niet volledig gezuiverd, boete moeten doen: het vagevuur. Bovendien kunnen we hen door onze bijdragen helpen om aan de goddelijke gerechtigheid te voldoen: H. Missen bijwonen en laten opdragen, gebeden, bezoek aan het kerkhof (misschien kunt u daar ook mensen helpen bidden), aflaten verdienen, een Communie opofferen, boete doen.

Terwijl wij voor de zielen in het vagevuur bidden, bereiden wij ons ook beter voor om eens “Tot weerziens” te zeggen.

Mijn verkiezing tot generaal-overste

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de negentiende brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Op 26 juli 1962 hebben de leden van het Generaal Kapittel mij verkozen tot Generaal-Overste als opvolger van Z.E.P. Griffin. Diezelfde avond bereikte mij vanuit Rome het officieuze antwoord van de Paus, die de stemming van de kapitulanten zijn zegen gaf.

Zo werd ik in minder dan vierentwintig uur duidelijk door de Voorzienigheid geconfronteerd én met de pijnlijke scheiding van het bisdom Tulle, waaraan ik reeds zeer gehecht was geraakt - het verdiende niet een bisschop voor zo een korte tijd te hebben gehad - én er opende zich ondertussen het perspectief van de zware verantwoordelijkheid een religieuze familie te leiden, waarvan de vitaliteit en de heiligheid een zo grote invloed hebben op de miljoenen zielen, die hen door de Heilige Kerk zijn toevertrouwd.

Gelukkig heeft de H Paulus verschillende keren gezegd dat wij niets uit onszelf kunnen maar dat we alles kunnen door God. *Fiduciam autem talem habemus per Christum ad Deum, non quod sufficientes simus cogitare aliquid a nobis, quasi ex nobis : sed sufficientia nostra ex Deus est ...* (2 Kor 3, 4-5). "Door Christus hebben we dit zelfvertrouwen bij God. Want niet door onszelf, en als door eigen kracht zijn we in staat, iets te bedenken; maar onze geschiktheid is uit God ..."

En het Kapittel heeft ons deze voortdurende hulp van Onze Heer aangetoond. U zal er zonder dralen over horen. Wij hopen van harte dat de gevolgen van de resoluties, die zijn aangenomen, zich snel zullen laten voelen. Het zou ons te ver leiden u hier een beknopte samenvatting te geven van alle wensen en projecten die zijn geformuleerd in de loop van de weken van gemeenschappelijke arbeid. Ik zal u er meer over vertellen in mijn toekomstige brieven.

Maar wat ons geruststelt, is de heel grote

naasteliefde en eenheid, die vertoond werden in deze belangrijke dagen voor de Congregatie. Moge God hiervoor geprezen worden en onze voorgangers gelukkigwens.

Hoewel ik pas twee dagen geleden definitief afscheid genomen heb van de gelovigen van het bisdom Tulle ter gelegenheid van de bedevaart naar Rome, welke ik het genoeg had te mogen begeleiden, ben ik intussen al helemaal opgegaan in mijn nieuwe opdracht.

Bij het uitoefenen ervan heb ik twee verlangens die een beetje tegenstrijdig lijken. Enerzijds om alles voor iedereen te zijn en alles voor elk van u, om aan iedereen de hulp en de troost te bieden, waaraan hij nood heeft volgens zijn staat en zijn functie. En anderzijds, denk ik, dat het nodig is om mij los te maken van de te individuele en de te specifieke details om mij in hoofdzaak te wijden aan de essentiële en primordiale taken van de Congregatie: de heiliging van de apostelen onverminderd voort te zetten voor het heil van hun zielen en van deze die hen zijn toevertrouwd; de missionarissen te proberen vermenigvuldigen en hen de nodige vorming te geven voor het vervullen van hun apostolaat, zoals dat er nu uitziet in de gebieden waaraan ze zich zullen toewijden; de organisatie van de Congregatie aanpassen aan het behalen van deze hoofddoelstellingen, rekening houdend met het actuele aantal van zijn leden, de diversiteit van zijn taken en de particuliere aspecten van zijn provincies.

Om dit doel te bereiken, twijfel ik er niet aan dat ik op de goede wil van iedereen kan rekenen en, in het bijzonder, van mijn naaste medewerkers. Daarom moeten wij, zoals de Kerk, die ons hierin in de loop van haar geschiedenis het voorbeeld toont naar het beeld van God, vastberaden vasthouden

aan de fundamentele en absolute beginselen, die het leven zelf van de Congregatie conditioneren. Het is te zeggen ons geloof in Onze Heer, in Petrus, in de Kerk, in het door de Kerk goedgekeurde werk van onze stichters. En wij zullen resoluut naar het heden en de toekomst moeten kijken om de vitale banden met de geïncarneerde zielen te onderhouden en te ontwikkelen in de omstandigheden van tijd, plaats, familiaal, sociaal en politiek leven, die niet deze van gisteren zijn. Ik ben er evenwel van overtuigd dat het vervullen van deze essentiële taken van de Congregatie mij regelmatig de gelegenheid zal geven om dicht bij u te zijn. Dit zijn de grote bekommernissen en de grote opdrachten.

Het eerste middel om dicht bij ieder van u te zijn is het gedrukte woord dat ieder van u bereikt. De algemene nieuwsbrief heeft steeds de maandelijkse standpunten van de Generaal-Overste verspreid. Niettemin zal ik niet aarzelen om de brief van de Algemeen-Overste in verschillende exemplaren te doen verschijnen, vertaald in de diverse talen, zodat iedereen kan profiteren van de vermaningen en directieven, die zij bevatten, en die, met de genade Gods, u van nut zouden kunnen zijn.

Dat is een eerste middel om aanwezig te zijn. Er zijn er andere zoals de regelmatige contacten met diegene die door de Voorzienigheid boven u geplaatst zijn om u te leiden: de Bisschoppen, de provinciale en de voornaamste Oversten. Er zullen vergaderingen voorzien worden en er zullen altijd gesprekken mogelijk zijn met deze Oversten, om alle apostolische arbeiders in de opdracht, die hun is toevertrouwd, bij te staan.

Tenslotte is het vooral in het voortdurende gebed en in de naastenliefde, die tot ons komt door de Heilige Geest, dat wij constant verenigd zullen zijn om, ieder op zijn plaats, te werken voor de glorie van God en voor het heil van de zielen.

Ik beveel mij aan in het gebed van iedereen, om van Onze Heer door het Onbevlekt Hart van Maria de nodige genaden te bekomen om mijn taak te vervullen volgens de wens van God. Laat de Paters niet vergeten de maandelijkse Mis op te dragen voor de intenties van de Algemeen-Overste. Dat onze Broeders zich verenigen met de priesters in het Heilig Misoffer om voorspraak te bekomen voor deze zelfde intenties.

Onder deze intenties vermelden wij heel in het bijzonder als blijk van hartelijke en broederlijke dankbaarheid: dat God onze voorganger, Eerwaarde Pater Griffin, en de leden van de vorige Algemene-Raad moge zegenen voor al hun toewijding aan onze geliefde Congregatie gedurende de laatste

twaalf jaar.

Moge de Heer u zegenen en de Maagd Maria u bewaren.

Sinterklaasfeest

IN DE HEMELSTRAAT

ZONDAG 3 DECEMBER 2024

- 10u** Hoogmis met kinderzegen
Opvang voor de kinderen tijdens de H. Mis
- 12u** H. Hartsaal: Picknick
(zelf meebrengen a.u.b., koffie wordt aangeboden)
- 13u** Aankomst Sinterklaas
- 14u15** Vertrek Sinterklaas
- 14u30** Spelen voor oud en jong

**INSCHRIJVEN
TEGEN 29.11
CONTACT:
E.H. DE BRUYN**

**PRIORIJ VAN HET
ALLERHEILIGSTE SACRAMENT
HEMELSTRAAT 23, 2018 ANTWERPEN**

Maandelijks bijeenkomst van de E.K. in Antwerpen.

Synode over synodaliteit: 'Instrumentum laboris'

Deel 3/3: drie prioritaire thema's voor de synodale Kerk":
gemeenschap, zending en participatie

Bron: Heilige Stoel - FSSPX.Actualités

De studie van het *Instrumentum laboris* (IL) voor de volgende Vergadering van de Bisschoppensynode in oktober, kan vanuit verschillende invalshoeken worden bekeken. Het eerste en tweede artikel gingen in op de ontwikkeling van het document tijdens de eerste twee fasen van de synode en vervolgens op de methode die aanbevolen wordt voor de volgende fase.

Dit derde artikel gaat in op de punten die ter discussie zullen worden voorgelegd aan de Vergadering in oktober. Ze zijn gegroepeerd onder de "drie prioritaire thema's voor de synodale Kerk": gemeenschap, zending en participatie.

Werkbladen

Deze werkbladen zijn opgesteld om het onderscheidingswerk over de "drie prioriteiten" te vergemakkelijken. Ze moeten begrepen worden volgens de "dynamiek van de Vergadering". Dit punt wordt hieronder meer in detail besproken.

"De Vergadering zal te werk gaan volgens de methode van het gesprek in de Geest. Dit zal haar in staat stellen een band te behouden met de manier van werken die het synodale proces heeft gekenmerkt, maar de Vergadering zal bovendien, door rechtstreeks ervaring op te doen met deze manier van werken, kunnen benadrukken hoe deze methode een integraal deel zou kunnen worden van het gewone leven van de Kerk en een gemeenschappelijke manier om samen de wil van God te onderscheiden."

De synodale Kerk moet dus voortkomen uit de ervaring van de synodale Vergadering. We zitten midden in de praxis (praktijk): de synodale methode moet op punt gesteld worden door de ervaring, wat het waarschijnlijk mogelijk zal maken om deze Kerk te definiëren: we creëren een "actie" die het "zijn" zal definiëren. De wereld op z'n kop.

Een gemeenschap die straalt

De eerste serie werkbladen richt zich op

de gemeenschap. Wat zijn de belangrijkste bezorgdheden van deze Kerk, die synodaal moet zijn, in onze gesecculariseerde en ontkerstende wereld?

"De continentale Vergaderingen hebben verschillende richtingen aangegeven om als missionaire synodale Kerk te groeien: (...) de armen, (...) de klimaatverandering, (...) de migratiebewegingen, (...) de vrede stichten, (...) de bevrijding en de emancipatie van de armen, (...) de hertrouwde echtgescheidenen, de polygamisten of de LGBT, (...) discriminatie op grond van ras, stam, etnische afkomst, klasse of kaste, (...) de gehandicapten" (B 1.1).

Een andere richting wordt gegeven door "een vernieuwd oecumenisch engagement". Synodaliteit en oecumene zijn dus twee wegen die we samen moeten bewandelen, met een gemeenschappelijk doel: een betere christelijke getuigenis. Dit kan de vorm aannemen van samenleven in een 'oecumene van het leven' op verschillende niveaus, inclusief interreligieuze huwelijken". (B 1.4)

Mensen aanzetten tot interreligieuze huwelijken is volledig in strijd met de Traditie. Maar wat nog erger is, is de theologische rechtvaardiging die ervoor wordt gegeven. "Het engagement om een synodale Kerk op te bouwen heeft verschillende oecumenische implicaties: a) in het ene doopsel nemen alle christenen deel aan de *sensus fidei*

of bovennatuurlijke betekenis van het geloof (cf. LG 12), daarom moet er in een synodale Kerk aandachtig naar iedereen geluisterd worden.” (B 1.4)

Dit is een ernstige dwaling. Beweren dat “alle christenen” deelnemen aan de *sensus fidei* toont de opvatting van de redacteurs over de Kerk: ze staan niet ver af van het “panchristendom” dat door de encycliek *Mortalium animos* veroordeeld werd. Een gevolg hiervan is de noodzaak van oecumene.

“Alle slotdocumenten van de continentale Vergaderingen benadrukken de nauwe band tussen synodaliteit en oecumene en sommige wijden er hele hoofdstukken aan. Zowel synodaliteit als oecumene zijn geworteld in de doopwaardigheid van het gehele Volk van God”. (Ibidem)

De synodale Kerk is een oecumenische Kerk: ze heeft het ware begrip van de Katholieke Kerk en de theologie van het doopsel verloren. En dit verlies is diep geworteld in het hoofd van de gelovigen.

Medeverantwoordelijk voor de zending

Dit idee wordt allereerst ontwikkeld op liturgisch gebied: “Het synodale proces herstelt een positieve visie op de ambten, die de gewijde ambten in een breder kader van kerkelijke ambten plaatst. (Er is) een zekere hoogdringendheid om opkomende charisma’s en passende vormen van de uitoefening van doopambten (ingestelde ambten, buitengewone ambten en *de facto* erkende ambten) binnen het Volk van God te onderscheiden.” (B 2.2)

De grondslag voor deze voortdurende omwenteling van de liturgie is steeds dezelfde: “Een stille aanvaarding van het Tweede Vaticaanse Concilie dringt zich op, wanneer de erkenning van de waarde van het doopsel genomen wordt als basis van ieders deelname aan het leven van de Kerk.”

Meer details volgen:

“Hoe moet de viering van het Doopsel, het Vormsel en de Eucharistie worden beleefd om de deelname en de medeverantwoordelijkheid van iedereen als actieve deelnemers aan het leven en de zending van de Kerk te tonen en te bevorderen? Op welke manier (...) kunnen we bijdragen tot een ambt dat niet beperkt wordt tot het gewijde ambt? (Ibidem) Wanneer zal het Vormsel - en zelfs de H. Mis - door leken worden gedaan?”

Onmiddellijk daarna volgt de kwestie van de vrouwen: “vragen over de deelname van vrouwen, hun erkenning, (...) de aanwezigheid van vrouwen in verantwoordelijke en bestuurlijke functies zijn

naar voren gekomen als cruciale elementen in de zoektocht naar een manier om de zending van de Kerk op een meer synodale manier te beleven”. (B 2.3) Dan komen de praktische voorstellen.

“Welke concrete maatregelen kan de Kerk nemen om haar procedures, institutionele regelingen en structuren te vernieuwen en te hervormen om een grotere erkenning en deelname van vrouwen mogelijk te maken, ook in het bestuur, de besluitvormingsprocessen en de besluitvorming, in een geest van gemeenschap en met het oog op de zending?” (Ibidem)

In het bijzonder: “De meeste continentale Vergaderingen (...) vragen dat de kwestie van de toegang van vrouwen tot het diaconaat opnieuw wordt bekeken. Kan dit worden overwogen en hoe?” Krijgen we straks een ketterse beslissing? (Ibidem)

Een andere kwestie die regelmatig voor opschudding zorgt, is die van het priestercelibaat: “Is het mogelijk, zoals sommige continenten voorstellen, om na te denken over de mogelijkheid om, tenminste in bepaalde gebieden, de regels over de toegang tot het priesterschap voor gehuwde mannen te herzien?” (Ibidem)

Nu is het de beurt aan de bisschoppen: “Er is vraag naar passende bestuursstructuren, ingegeven door meer transparantie en een grotere verantwoordelijkheid, wat ook de manier waarop het bisschopsambt wordt uitgeoefend beïnvloedt”. Dit “vereist culturele en structurele veranderingen”. (B 2.5)

“2) Op welke wijze houdt de uitoefening van het bisschopsambt overleg, samenwerking en deelname in de besluitvormingsprocessen van het Volk van God in? 3) Aan de hand van welke criteria kan een bisschop geëvalueerd worden en zichzelf evalueren met betrekking tot de manier waarop hij zijn ambt in synodale stijl uitvoert?” Verderop ligt de Paus onder vuur door deze vraag: “Hoe moet de rol van de bisschop van Rome en de uitoefening van het primaatschap evolueren in een synodale Kerk?” (Ibidem)

Participatie, bestuur en gezag

Het is het in vraag stellen van de autoriteit, maar ook van de vormen ervan in de Kerk: “Welke vernieuwing van inzicht en van concrete vormen van het uitoefenen van autoriteit, verantwoordelijkheid en bestuur zijn nodig om te groeien als missionaire synodale Kerk?” (B 3.1).

De praktische vraag volgt: “Hoe kunnen we streven naar meer participatieve

Crisis in de Kerk

besluitvormingsprocessen, die ruimte laten voor luisteren en gemeenschappelijk onderscheiden, gepromoot door het gezag dat de taak heeft de eenheid te dienen?” (B 3.2).

Het volgende punt gaat voortdurend over het verzoek om “de structuren te veranderen”: pastorale-, diocesane- en parochieraden, raden voor economische zaken, diocesane of eparchiale synodes, met de implementatie van mechanismen die transparantie bevorderen en openstaan voor de deelname van iedereen. (B 3.3)

Ten slotte toont vooral de volgende vraag hun bedoelingen: “Wat kunnen we leren van de manier waarop overheidsinstellingen en het publiek- en burgerlijk recht proberen te beantwoorden aan de behoefte van de samenleving aan transparantie en verantwoordingsplicht (scheiding der machten, onafhankelijke toezichthoudende organen, verplichting om bepaalde procedures openbaar te maken, termijnbeperkingen, enz.)?” (Ibid.)

Want het is algemeen bekend dat onze

burgermaatschappij opvallend transparant is en dat er geen trucjes zijn, geen afspraken van welke aard dan ook in de verschillende moderne democratieën... Zonder één detail te vergeten: de Goddelijke grondwet van de Kerk werd ons gegeven door Jezus Christus, die God is, en die is onhervormbaar.

Het laatste punt dat naar voren werd gebracht betreft het gezag van bisschoppenconferenties en de bisschoppensynode in het bijzonder: twee instellingen die geen grondslag hebben in de Heilige Schrift of Traditie en die op zichzelf en door hun aard niet meer dan een raadgevende bevoegdheid hebben.

De Vergadering moet nog gehouden worden, maar de IL is door de inhoud zelf al een revolutie: geen enkele vraag wordt geweigerd of afgewezen, zelfs niet een vraag die op zichzelf al kettters is of potentieel destructief voor de orde die God in zijn Kerk heeft gevestigd. De toekomst is al zeer somber.

Synode: Kardinaal Schönborn gelooft dat de paus de leer kan veranderen

In een gesprek met journalisten zei kardinaal Christoph Schönborn, Aartsbisschop van Wenen in Oostenrijk, dat elke verandering in de officiële leer van de Kerk over homoseksuele relaties uitsluitend de verantwoordelijkheid van de Paus is.

Mgr. Schönborn zei dat er tot nu toe maar één verandering in de ‘Catechismus van de Katholieke Kerk’ is geweest sinds 1992: in 2018 verklaarde Paus Franciscus de doodstraf “ontoelaatbaar”. Of er nog meer veranderingen zullen komen, hangt alleen van de Paus af, zei de Oostenrijkse kardinaal, die betrokken was bij het opstellen van de Catechismus.

Over de kwestie van homoseksualiteit en zonde merkte hij op dat er een kloof bestaat tussen de objectieve orde en het subjectieve niveau van de individuele mens, die altijd een zondaar is. De Kerk moet ieder mens met zijn of haar beperkingen en geschiedenis respecteren en begeleiden. De synode heeft uitvoerig besproken hoe de Katholieke Kerk mensen met homoseksuele relaties moet behandelen.

Beweren dat de Paus de **leer** over homoseksualiteit zou kunnen veranderen, door de vergelijking met de doodstraf te gebruiken, is pure ketterij. Deze leer is onveranderlijk en als we

dat zouden doen, zouden we rechtstreeks ingaan tegen de bronnen van de Openbaring, zowel die van de Heilige Schrift, die ondubbelzinnig is over dit onderwerp, als de Traditie en het Leergezag.

De katholieke leer is in de punten die dogmatisch of moreel vastliggen geen kleding dat kan worden verwisseld volgens de mode of de tijdgeest: het is bindend voor iedereen, overal en altijd. Hieraan herinnerde Aartsbisschop Stanislaw Gadecki, voorzitter van de Poolse bisschoppenconferentie, de synode op 26 oktober.

Dit is een van de kernpunten van de doctrine van het Eerste Vaticaans Concilie over pauselijke onfeilbaarheid: “Want de Heilige Geest is niet beloofd aan de opvolgers van Petrus opdat zij onder zijn inspiratie een nieuwe leer bekend zouden maken, maar opdat zij met zijn hulp de openbaring die door de apostelen is overgeleverd, dat wil zeggen de geloofsschat, heilig zouden bewaren en getrouw zouden uitleggen”.

Beweren, zoals kardinaal Schönborn doet, dat de Paus een onveranderlijke leer zou kunnen veranderen, is een directe aanval op het katholieke geloof zoals uitgedrukt door Vaticanum I, het is het in gevaar brengen van de hele leer, en het is ketterij.

ADVENTS RECOLLECTIE

zaterdag 25 november
Hemelstraat 23 (Antwerpen)

- 9u30** Voordracht en meditatie (E.H. De Bruyn):
Uitzien naar de Messias in het Oude Testament I
- 11u00** Biechtgelegenheid
- 11u30** H. Mis
- 12u45** Picknick (of soep met brood)
- 14u00** Voordracht en meditatie (EH. Verlinden):
Uitzien naar de Messias in het Oude Testament II
- 15u30** Lof met rozenhoedje en hernieuwing toewijdingen
M.I. of andere
- 16u30** Napraten met koffie — 17u15 Einde

FSSPX

INSCHRIJVINGSFORMULIER OP [FSSPX.BE](https://fsspx.be) OF CONTACTEER E.H. VERLINDEN

Deelname 10€: inschrijven gewenst t.e.m. do 23 november
bij E. H. Verlinden: hemelstraat.info@fsspx.be

Historiek van de Kapel van het Allerheiligste Sacrament

Juffr. Griet Lucy Beldé, parochiaan en archeologe

In deze aflevering gaan we verder met de bespreking van het interieur van de kapel, hoe het interieur er in het begin uitzag, in de periode tussen 1890 en 1900. Het altaar dat ook uit deze periode dateert wordt belicht.

In de vorige aflevering werd het hoofdaltaar besproken. Zowel het hoofdaltaar als de twee zijaltaren werden ontworpen en vervaardigd door Joseph Wilmotte et fils.

Joseph Wilmotte (1816-1893) genoot zijn opleiding aan de Academie van Luik. Als edelsmid en kopergieter was hij hoofdzakelijk werkzaam in deze stad. Hij kwam in contact met de neogotiek naar aanleiding van zijn deelname aan een wedstrijd die werd gehouden ter gelegenheid van het Katholiek Congres van Mechelen in 1864. In de daaropvolgende jaren legde hij zich in het bijzonder toe op kerkelijk edelsmeedwerk in middeleeuwse stijl. Hierbij bracht hij oude technieken terug in de praktijk zoals de gravure, de ciselure (metaalbewerkingstechniek zonder materiaal te verwijderen, bestaande uit het samendrukken van materiaal met hamers en beitels) het cloissoné (decoreren van metalen voorwerpen met gekleurd materiaal, edelstenen of glas dat van elkaar wordt gescheiden door metalen strips, meestal goud), het niëllo (oude techniek om zilver te versieren, niëllo is een legering van zilver, koper, lood en zwavel) en vooral het emailwerk. Daarnaast vervaardigde hij ook juwelen en koperwerk zoals lichtarmaturen voor gas-, olie-, petroleum- en elektriciteitslampen. Zijn hart ging het meest uit naar het reproduceren van antieke objecten. Hij werkte daarbij vaak naar ontwerpen van onder andere Bethune. Op het einde van zijn leven werkte hij samen met zijn zoon die het atelier zou overnemen. Het atelier exposeerde met succes in Wenen, Amsterdam, Parijs en Brussel. Joseph was eveneens lid van het Gilde van Sint-Thomas en Sint-Lucas.

De zoon, Georges Wilmotte (1863-1895) was eveneens edelsmid en kopergieter en werkzaam in Luik. Hij werkte samen met zijn vader Joseph. Georges nam de bloeiende zaak van zijn vader over bij diens overlijden in 1893. Hij overleed echter zelf slechts twee jaar later. De firma bleef wel verder bestaan. Georges was lid van het Gilde van Sint-Thomas en Sint-Lucas sinds 1887.

Beide schilderijen op doek boven de zijaltaren werden vervaardigd door Ernest Wante in 1902.

Ernest Wante (1872-1960) was een schilder. Hij studeerde onder andere aan de Antwerpse Academie en werd er later zelf leraar. In 1893 won hij de Godecharleprijis, waardoor hij een studiereis naar Duitsland kon maken. Als succesvol kunstschilder stelde hij tentoon in binnen- en buitenland. Hij schilderde landschappen en portretten, maar zijn specialiteit waren religieuze onderwerpen en fresco's. Naast de wanddecoraties in onze kapel zijn er muurdecoraties bewaard van hem in kerken in college's in Brussel, Antwerpen (bijvoorbeeld de neogotische kapel van het vroegere Onze-Lieve-Vrouwinstituut op de Amerikalei), Brugge, Gent en Shanghai.

In de Maria-zijbeuk (links) werd de Annunciatie afgebeeld en in de zijbeuk van de Goede Herder werd gekozen voor het thema van de Emmaüsgangers.

De Maria-kapel is een verborgen parel in onze kapel en bevindt zich in links in het transept. Het zijaltaar in de Mariakapel is vervaardigd in wit marmer. In plaats van een tabernakel is er een icoon van 'Maria van Altijddurende Bijstand' aangebracht op een vergulde metalen plaat. Heel

de bovenversiering is op deze muurschildering afgesteld. Links ervan bevindt zich een gegraveerde koperplaat waarop de 'Boodschap aan Maria' wordt uitgebeeld. In een wolk met een tiara staat God afgebeeld met rijksappel, symbool van heerser over de wereld. Tussen de Aartsengel Gabriel en Maria staat een lelie, symbool van de zuiverheid, afgebeeld. Op twee decoratieve linten is links, de groet van de Engel te lezen "*Ave gratia plena Dominus tecum*" (*Wees gegroet (Maria) vol van genade, de Heer is met u*) en rechts "*Ecce ancilla domini fiat mihi secundum verbum tuum,*" het antwoord van Onze Lieve Vrouw (*Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiedde naar uw woord*).

Rechts van het icoon bevindt zich nog een gravure met daarop de Kruisafname op afgebeeld. Het hart van Maria wordt hierop doorboord met een zwaard.

De mensa of het altaarblad wordt ondersteund door twee vroeggotische zuiltjes in roze marmer, waarvan de kapitelen gedecoreerd zijn met bladmotieven.

Tussen het altaarblad en het tabernakel staat het begin van het Wees Gegroet: "*Ave Maria gratia plena Dominus tecum.*"

Zijaltaar in de Mariakapel.

Onder het altaarblad zijn in overeenstemming met het bovenste deel en ook met het hoofdaltaar opnieuw drie gegraveerde koperplaten aangebracht. Van links naar rechts zijn weergegeven, de heilige Jozef met winkelhaak, de heilige Anna, moeder van Maria weergegeven met haar kind en de heilige Joachim, vader van Maria.

Detail koperplaat met afbeelding van de Blijde Boodschap.

In de spitsboog boven het altaar is er een muurschildering aangebracht. Oorspronkelijk was het door Ernest Wante op doek voorzien. Het beeldt het tafereel van de 'Boodschap aan Maria' uit net eronder is de tekst *Ecce ancilla domini fiat mihi secundum verbum tuum*, "*Zie de engel des heren mij geschiede naar Uw Woord*" aangebracht, een fragment uit het Angelus-gebed.

Deze zijkapel wordt belicht door zes eenvoudige glasramen. De gevlochten en geometrisch gevlochten figuren en de plantenmotieven vinden we ook terug in de glasramen van de middenbeuk.

BRONNEN

- Inventaris Onroerend Erfgoed, *Wante Ernest*, [online] <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/personen/8578> (Geraadpleegd 19 oktober 2023)
- Law Y.L., Thesisonderzoek, Bouwhistorisch onderzoek van de Kapel van het Allerheiligste Sacrament, Antwerpen, 2007-2008, p. 138, e.v.

Sterker dan staal

Brieven uit de loopgraven aan Theresia van Lisieux

De loopgraven van 1914-1918 gaven aanleiding voor een oproep tot hoop die samenhang met de H. Theresia. Overtuigd dat zij een "zusje" voor hen uit de hemel was, schreven de soldaten die op wonderbaarlijke wijze aan de dood waren ontsnapt hun redding aan haar toe.

Tijdens de Grote Oorlog ontving het karmelietessenklooster in Lisieux duizenden brieven, vergezeld van kogels, helmen, granaten en medailles die tot ex-voto's zijn geworden. Samen vormen ze een uitzonderlijk gedenkteken voor Frankrijk en het Franse volk van die tijd, en brengen ze een wereld aan de oppervlakte die tot nu toe door historici is opgeslokt en genegeerd.

Deze brieven van deze kloekmoedige soldaten, geschreven uit de afgrond, doen de woorden herleven van mannen die vernederd en verpletterd werden door aarde en vuur. Ze laten zien dat de mensheid opgewassen is tegen een georganiseerde hel. En dat er, vandaag de dag net als in het verleden, een kracht van de geest bestaat die "sterker is dan staal".

Genaaid onder hun muts, het relikwie

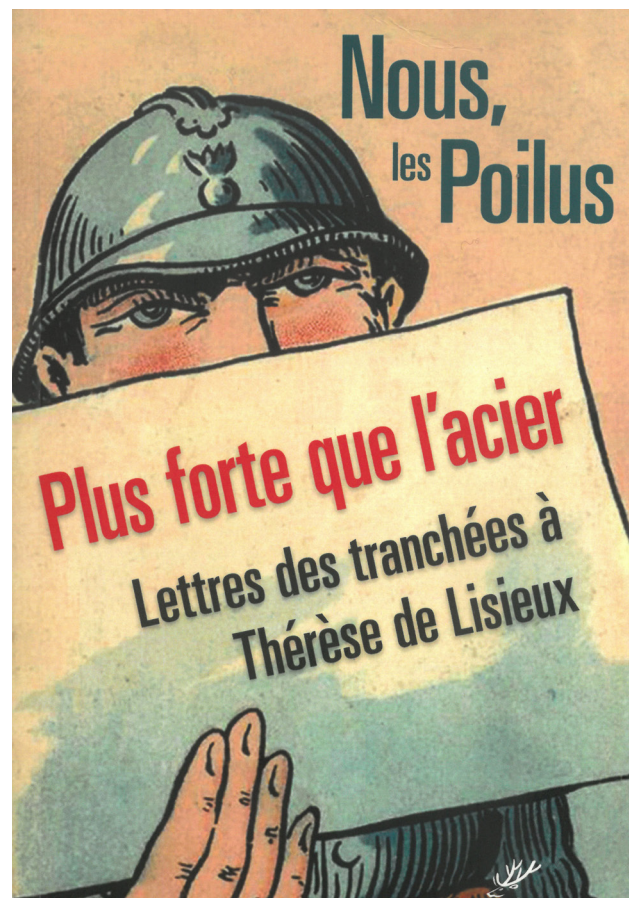
VAN OP HET FRONT, 25 FEBRUARI 1915.

Mevrouw de overste,

Ik heb relikwieën van zuster Thérèse van het Kind Jezus ontvangen van de graaf van Montozon-Brachet en ik kan het niet laten u te vertellen hoe gelukkig ze ons maken.

Ik ben slechts een eenvoudige korporaal, gepromoveerd onder vijandelijk vuur, maar ik zou graag meer willen zijn omdat mijn rang me in staat zou stellen de propaganda die ik in mijn groep doe op grotere schaal uit te breiden.

Al mijn mannen hebben het relikwie dat zoveel

wonderen bewerkt heeft onder hun muts genaaid en ik laat het aan u over, moeder-overste, om te oordelen over het verhaal dat ik u ga vertellen. Vijftien meter van de Duitse loopgraven hebben we een post bestaande uit twee ploegen, die om de achtenveertig uur werden afgelost.

Vier dagen lang werden de pelotons die de post bezetten gedood en velen raakten gewond. Toen wij aan de beurt waren, vertrok ik heel rustig en vertrouwd op God en tijdens die twee dagen van gevaar hebben de mannen en ik vurig gebeden, waarbij we onder andere het gebed van de kleine zuster Thérèse opzegden. Welnu, geen enkele bom of granaat viel op ons, en niet eerder hadden we de

post verlaten of het verschrikkelijke mitrailleurvuur begon opnieuw en viel op degenen die ons hadden afgelost. We voelden allemaal, als goede christenen die we zijn, dat we de bescherming van bovenaf hadden gekregen.

Regelmatig komen we 's avonds in het bivak bij elkaar om wat uit het leven van zuster Thérèse te lezen en dit is het mooiste moment van onze dag, in deze vreselijke kwelling. Niet de vrees van één onderbrak de lezer en het lawaai van het kanon stoorde ons nauwelijks. Verscheidene van mijn kameraden hebben bij mij aangedrongen om een medaille van onze heilige te krijgen, moeder-overste, en ik sluit hun namen in deze getuigenis in, die ze graag met beide handen zouden willen ondertekenen om hun dankbaarheid uit te drukken. Ik reken op uw welwillendheid om hen tevreden te stellen.

Hoogachtend

JEAN-CHARLES ATGER, korporaal in het 111de regiment infanterie, 3de compagnie.

Afgehakte nek

BÉTHUNE, 21 MAART 1915.

Aan de Moeder-overste van de karmel te Lisieux

Eerbiedwaardige Moeder,

Enkele weken geleden had ik het genoegen het kleine pamflet te ontvangen met uittreksels uit brieven die u ontving en die de grote kracht van onze kleine zuster Thérèse van het Kind Jezus laten zien.

Ik zou mijn grote plicht tot dankbaarheid verwaarlozen als ik u niet zou vertellen hoe deze heilige, die de patroonheilige van Normandië zou worden, mij in de genegenheid van mijn familie hield.

Toen ik werd opgeroepen om ons geliefde land te verdedigen, wist ik niets over zuster Thérèse. Kort na mijn vertrek stuurde een neef, een vrome ziel die verder gevorderd was dan ik, me het gebed en de beeltenis van de kleine heilige. Elke dag, in de loopgraaf, met mijn ogen gericht op haar hemelse verblijfplaats, riep ik zuster Thérèse aan en bad ik het gebed voor haar zaligverklaring. Ik droeg haar beeltenis op mijn hart en had een onbegrensd vertrouwen in haar, ik verzeker u dat ik nergens bang voor was, ik voelde me onkwetsbaar.

Tijdens de gevechten in Artois wilde de kleine zuster dat ik mijn glorieuze verwonding zou oplopen.

Onder vuur ging ik gewonde soldaten halen en droeg ze terug op mijn rug; ik ging zonder angst, want ik had mijn goede beschermster bij me. Ik had net een gewonde man in de handen van de brancarddragers gelegd toen een granaat ruim vijf centimeter door mijn nek sneed en me op de grond sloeg.

Ik voelde mijn bloed eruit stromen, mijn ogen werden troebel, mijn oren suisden, mijn arm en schouder leken los en onbeweeglijk. Ik dacht dat mijn laatste minuut was gekomen. Op dat moment gingen mijn gedachten naar de hemel, naar de dienaar van God, die ik beschuldigde van ondankbaarheid; ik schrijf hieronder voor u precies mijn gedachte: "Hoe kleine zuster Thérèse van het Kind Jezus, ik die u elke dag heb aangeroepen sinds ik u ontmoette, hoe laat u mij in de steek!

Onmiddellijk zagen mijn ogen weer het daglicht en had ik de kracht om op te staan, bloedend, mijn arm hijgend (want alle spieren die de schouder met de nek verbinden waren doorgesneden), om afscheid te nemen en om mijn mannen die op weg waren naar de aanval aan te sporen.

Met grote inspanning slaagde ik erin terug te keren naar de loopgraaf, waar een brancardier me in zijn armen nam; hij gaf me een eerste verband en sleepte me naar de eerstehulppost; we stopten onderweg, onder een kleine brug, we hadden nauwelijks onze schuilplaats verlaten toen een granaat deze deed instorten.

De verschillende dokters die me behandelden, vroegen zich altijd af door welk wonder mijn hoofd er nog aan hing en hoe de halsslagader niet was doorgesneden; ik werd beschouwd als een fenomeen.

Ik werd in Deauville behandeld door zuster Mechtilde, zo toegewijd, zo vroom, zo zachtaardig, van de orde der Franciscanessen; ze zou je kunnen vertellen wat een vreselijke wond ze had behandeld en hoe goed deze genezen is.

Dit is wat ik u wilde zeggen, eerbiedwaardige moeder-overste.

Ik geef u toestemming om mijn brief en mijn naam te gebruiken en ik zal het gevoel hebben dat mijn schuld enigszins verminderd is als ik u heb kunnen helpen om de kleine dienaar van God bekend te maken en te eren.

Gelieve de uitdrukking van mijn meest respectvolle genegenheid te aanvaarden, eerbiedwaardige moeder-overste

TWEEDE LUITENANT V. DEGRÉMONT, 325ste van de infanterie van Le Havre, Ridder van het Legioen van Eer, tweemaal geciteerd.

19 Zondag
november

PAROCHIEMAALTIJD

Met diapresentatie: terugblik op het afgelopen jaar
en bezoek van de districtoverste E.H. de Sivry

MENU:

SOEP+STOOFVLEES OF KIP MET FRIETJES + DESSERT

Volwassenen €20 – kinderen €12

Inschrijven t.e.m. zo 12 november,
op fsspx.be/nl of na de H. Mis bij de priesters

**PRIORIJ VAN HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT
HEMELSTRAT 23, 2018 ANTWERPEN**

Oktober 2023

Linksboven: Mariahulde Klein Antwerpen op vrijdag 13/10. De regen stopte de brave gelovigen niet om tot Onze Lieve Vrouw in het openbaar te bidden.

Rechtsboven: MI-opnames in Antwerpen zondag 1/10.

Midden: De priesters van het Beneluxdistrict na hun jaarlijkse retraite in Steffenshausen. Thema van dit jaar was de figuur van de H. Petrus.

Onder: De bedevaart naar Banneux. (links) De geestelijken van het district genieten in Tancrémont van een Averbode met een norbertijnerpriester. (rechts) De E.K. op bedevaart.

De H. Jan Berchmans

1599 – 1621, feestdag: 26 november

Br. René Maria

In de morgen van de 13de augustus van het jaar 1621 sterft op de ziekenafdeling van het Romeins College der jezuïeten Johannes Berchmans, op tweeëntwintigjarige leeftijd. Diezelfde dag nog wordt hij opgebaard in de St-Ignatiuskerk naast het College. Onmiddellijk stromen gelovigen en relikwiejagers toe. Er ontstaat een enorm gedrang; er wordt geroepen: “Mirakel. Mirakel!” Na afloop blijkt dat velen een stukje van zijn kleding of van het lijkdoek hadden afgescheurd en meegenomen. Zijn lijk moest opnieuw worden bekleed. Het bleek zelfs een teen te missen...

Hoe is het mogelijk dat een jonge Vlaamse jezuïet, die amper drie jaar in Rome verbleef voor zijn studies, reeds zo beroemd is geworden, dat hij onmiddellijk na zijn dood als een heilige wordt vereerd?

Om hierop te kunnen antwoorden, krijgt u hier een korte levensschets. De eerste levensbeschrijving wordt gemaakt door zijn rector, Pater Ceparì in Rome, die twee Vlaamse studenten naar Vlaanderen stuurt om gegevens over Johannes Berchmans te verzamelen. Johannes of Jan Berchmans wordt geboren in 1599 in Diest. Diest is zeer verarmd en geplunderd. In de oorlog komen dan eens Spaanse, dan weer geuzenlegers, en beiden leven op de kap van de door hongers, ziekte of dood zeer uitgedunde bevolking. Zijn vader is leerlooier en schoenmaker en getrouwd met Elisabeth Van Hove, een dochter van de burgemeester. Na Jan komen nog vier kinderen en hun goede moeder wordt ziek. Ze zijn arm, zo leert Jan vroeg mee te helpen en de kleinere kinderen nuttig bezig te houden. Hij bidt zijn vader om naar school te mogen gaan en door twee begijntantes wordt het financieel ook mogelijk gemaakt. Hij is de beste leerling van Rector Wouter van Stiphout. Wanneer Jan tien jaar oud is, wordt zijn moeder

zo ziek, dat zij niet meer voor haar kinderen kan zorgen, allen worden ergens ondergebracht en Jan, die priester wil worden, mag bij kanunnik Pieter van Emmerick allerlei karweitjes doen en inwonen om zo zijn school te kunnen voortzetten. Twee jaar later mag hij naar Mechelen naar de ‘Grootschool’ gaan. Hij woont er in bij kanunnik Froymont als huisknecht en past op de drie kinderen van Rhooen uit Holland. Hoewel hij maar dertien jaar oud is, worden de drie wildebrassen tot betere manieren gebracht, twee van hen treden later zelfs in bij de jezuïeten, evenals zijn kamergenoot Frans Boels en twee andere Nederlanders die later bij Froymont komen, ook intreden en verklaren dat zij hun roeping aan zijn heiligheid te danken hebben. Als hij overdag te veel tijd kwijt is aan zijn karweitjes, studeert hij 's avonds en 's nachts.

Wanneer er drie jaar later een jezuïetencollege in Mechelen wordt gesticht, wil Jan daarheen. De bisschop, zijn leraren en vader, kortom: heel zijn omgeving is ertegen. Desondanks gaat Jan er toch heen, na een lange tijd van bidden en aftasten van Gods wil. Hij heeft zelfs zijn zorgvuldig voor boeken opgespaarde kapitaaltje goeddeels besteed aan H. Missen om tot de juiste levenskeuze te komen. Wat trekt hem in de jezuïetenorde? We menen wel de uitstekende lessen van de Paters met hun hoogwetenschappelijk niveau met de weerlegging van de protestantse dwalingen en vooral de missie-ijver. Hij wenst als priester de soldaten aan het front bij te staan of naar de missie in China te gaan. Hier wordt hij ook lid van de Maria-Congregatie. Zijn vader probeert eerst zelf, daarna door een oom in Mechelen alles eraan te doen om hem het idee uit zijn hoofd te praten. Jan, anders zo volgzaam, blijkt onvermurwbaar. Wanneer hij nog maar amper een maand in het noviciaat zit, komt het bericht dat moeder stervende is, en of

hij naar huis komt om afscheid te nemen. Jan gaat niet; hij schrijft wel een brief. Enkele maanden na moeders dood meldt zijn vader zich aan voor de priesterstudie bij de bisschop van Mechelen. Er is een groot gebrek aan priesters in het door oorlog geteisterde land, daarom wordt hij aanvaardt, en omdat hij als schepen van Diest al een redelijke scholing heeft wordt hij ruim een jaar later in 1617 al tot priester gewijd in het bijzijn van zoon. Jan vraagt zijn vader voor hem enkele Missen tot de H. Geest op te dragen in de kapel van O.L. Vrouw van Scherpenheuvel.

In het noviciaat is Pater Suquet zijn leraar, hij leert hem dat het middel om een grote heilige te worden niet gelegen is in grootse dingen doen, maar door het goed doen van de kleine alledaagse dingen "Maximi facere minima". Kort nadien mag hij in Antwerpen de studies in de wijsbegeerte beginnen. Dan sterft zijn vader, maar 8 dagen later, wanneer hij naar Rome mag gaan om daar te studeren, verneemt hij dat zijn vader gestorven is. Bedroefd schrijft hij een brief aan zijn familie, waarom men hem niets heeft laten weten en hij vraagt hen voor zijn jongere broers en zussen te zorgen. Hij gaat met Frater Pennemans te voet door Frankrijk, over de Alpen en Italië en komt tenslotte op 31 december in Rome aan. Hier mag hij aan het college van de jezuiten verder studeren. "Door Maria tot Jezus" is zijn leuze en in 1620 ondertekent hij met zijn bloed altijd de Onbevleete Ontvangenis van Maria te zullen verdedigen.

Eens is hij erop uitgestuurd om te preken wanneer mannen, jongens en meisjes op een plein ruziën tijdens het spelen. Hij slaat een kruis en begint te bidden, maar zij lachen hem uit. Dan gaat hij een nabije kerk van O.L. Vrouw binnen, bidt en keert terug en begint opnieuw, nu met een Weesgegroet. Nu stoppen zij, luisteren en vergezellen hem zelfs al vragend tot het college. Op het eind van zijn leven zegt hij dikwijls: "Ik wens ontbonden te zijn, ik kwijn weg van liefde."

Op 8 juli 1621 mag hij als beste leerling van het instituut het afsluitende dispuut houden. Dat is een soort openbaar examen, dat aan het eind van het schooljaar werd georganiseerd. Alle kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders en notabelen in Rome worden uitgenodigd. Men hoopt zo enkele weldoeners voor het instituut te vinden. De beste student van het jaar wordt door docenten van concurrerende opleidingen aan de tand gevoeld over alle onderwerpen van de studie. De student moet telkens het betoog van de hooggeleerde vragensteller uit het hoofd in het latijn samenvatten, punt voor punt nalopen en aantonen wat er juist in

is en wat niet.

Een maand later, 6 augustus, mag Jan als gastspreker de opleiding vertegenwoordigen op een soortgelijk dispuut, maar dan in het grieks aan het Grieks College. Omdat de dagvoorzitter op het laatste moment verhinderd is, vraagt men hem als invaller. Ook daar zijn alle aanwezigen verbaasd en zeer door hem ingenomen.

Onmiddellijk na afloop van die zware en warme dag meldt hij zich met hoofdpijn bij de ziekenbroeder. Hij heeft hoge koorts en dysenterie, later komt er longontsteking bij. Hij vraagt de ziekenbroeder zijn kruisbeeld, regelboekje en zijn rozenkrans, om zo met deze attributen te sterven. Zijn gezondheid gaat zienderogen achteruit en Pater Ceparri dient hem de Laatste Sacramenten toe. Bij de Communie is de gemeenschap aanwezig. Hij vliegt recht op de knieën, ondersteunt door twee confraters en zegt luid: "Ik belijd dat dit waarlijk de Zoon is van God de Vader Almachtig en van de Allerheiligste Maagd. Ik verklaar te willen leven en sterven als een ware zoon van onze Moeder de heilige, katholieke, apostolische en Roomse Kerk. Ik verklaar te willen leven en sterven als een ware zoon van de H. Maagd Maria. Ik verklaar te willen leven en sterven als een ware zoon van de Sociëteit." Onder het snikken van de omstanders ontving hij zijn God. Verschillende van zijn landgenoten, waaronder de geleerde Cornelius a Lapide (Van der Steen) waakten soms 's nachts aan zijn bed. De laatste nacht heeft hij veel te strijden tegen de duivel. Pas wanneer P. Ceparri hem het kruisbeeld rijkt om te kussen en de litanie van O. L. Vrouw bidt, wordt hij weer kalm en wijkt de bekoorder. Zo sterft hij in de ochtend van 13 augustus 1621 met zijn kruis, zijn rozenkrans en het regelboekje in de hand.

Pas in 1888 wordt hij heilig verklaard. In het college te Rome bij de kerk Il Gesu is zijn sterfkamer nog steeds te bezoeken. Zijn lichaam ligt in dezelfde kerk onder één van de altaren.

Zijn hart is ingebalsemd en wordt in Mechelen bewaard, een onderarm en enkele kleinere relieken zijn in Diest, Leuven, Antwerpen en elders.

Aankondigingen

ZA
11.11

Polonia Semper Fidelis

18.00 Rozenhoedje
18.30 Gelezen H. Mis
19.15 Voordracht over de pelgrimstocht in augustus 2024 naar Polen
20.15: Poolse avond — maak kennis met de Poolse keuken

Info: mi@fsspx.be

WO
15.11

Militia Immaculatæ te Antwerpen

20.00 Gelezen H. Mis
Aansluitend voordracht over de zalige Johannes Duns Scotus

ZO
19.11

Parochiemaaltijd in de Hemelstraat

Zie pagina 14.

ZA
25.11

Adventsrecollectie in de Hemelstraat

Zie pagina 9.

ZO
26.11

JKI-uitstap naar Diest

ZO
3.12

Sinterklaasfeest in de Hemelstraat

Zie pagina 5.

VR
8.12

Processie Onbevleete Ontvangenis te Brussel

VR
15.12

JKI-weekend in de Hemelstraat tot 17 december.

ZA
16.12

MI-Straatapostolaat: iedereen welkom!

11.00 Gelezen H. Mis.
12.00 Picknick en uitleg over het apostolaat
13.30 Straatapostolaat (tot 15 u.)
15.30 Napraten.

**DE WEG TOT RIJPE LIEFDE,
RELATIES EN HET BELANG
VAN DE FAMILIE**

JKI-WEEKEND

Voor jongeren van 15 – 30 jaar

VRIJDAG

18.30 u. H. Mis
19.30 u. sfeeravond

ZATERDAG

9 u. "De weg tot rijpe liefde" door E.H. J. De Bruyn
11 u. H. Mis met preek door E.H. L. Bochkoltz
14 u. Paintball
18 u. koken aan tafel
20 u. "God is not dead 4" film en discussie geleid door E.H. J. De Bruyn
22 u. gezongen completen
22.30 u. sfeeravond

ZONDAG

10 u. Hoogmis
14 u. "Katholiek vader-, moeder- en grootouderschap" door E.H. M. De Clercq
15 u. stadsbezoeking
17 u. lof met rozenhoedje
18.30 u. einde

DEELNAME
50 EURO

→ 15 – 17 DECEMBER
→ HEMELSTRAAT 23
2018 ANTWERPEN
→ SCHRIJF JE IN
VÓÓR 5 DECEMBER
VIA DE QR-CODE

FSSPX Priesterbroederschap Sint-Pieter X

Het perfecte kerstcadeau!

LITURGISCHE KALENDER 2024

van de FSSPX Antwerpen

Kalender groot (A3): € 10
Kalender klein (A4): € 8

Te bestellen bij **Br. René Maria**
(br.renemaria@fsspx.email)

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 18.30 u.
Za 9.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 8.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.30 u.

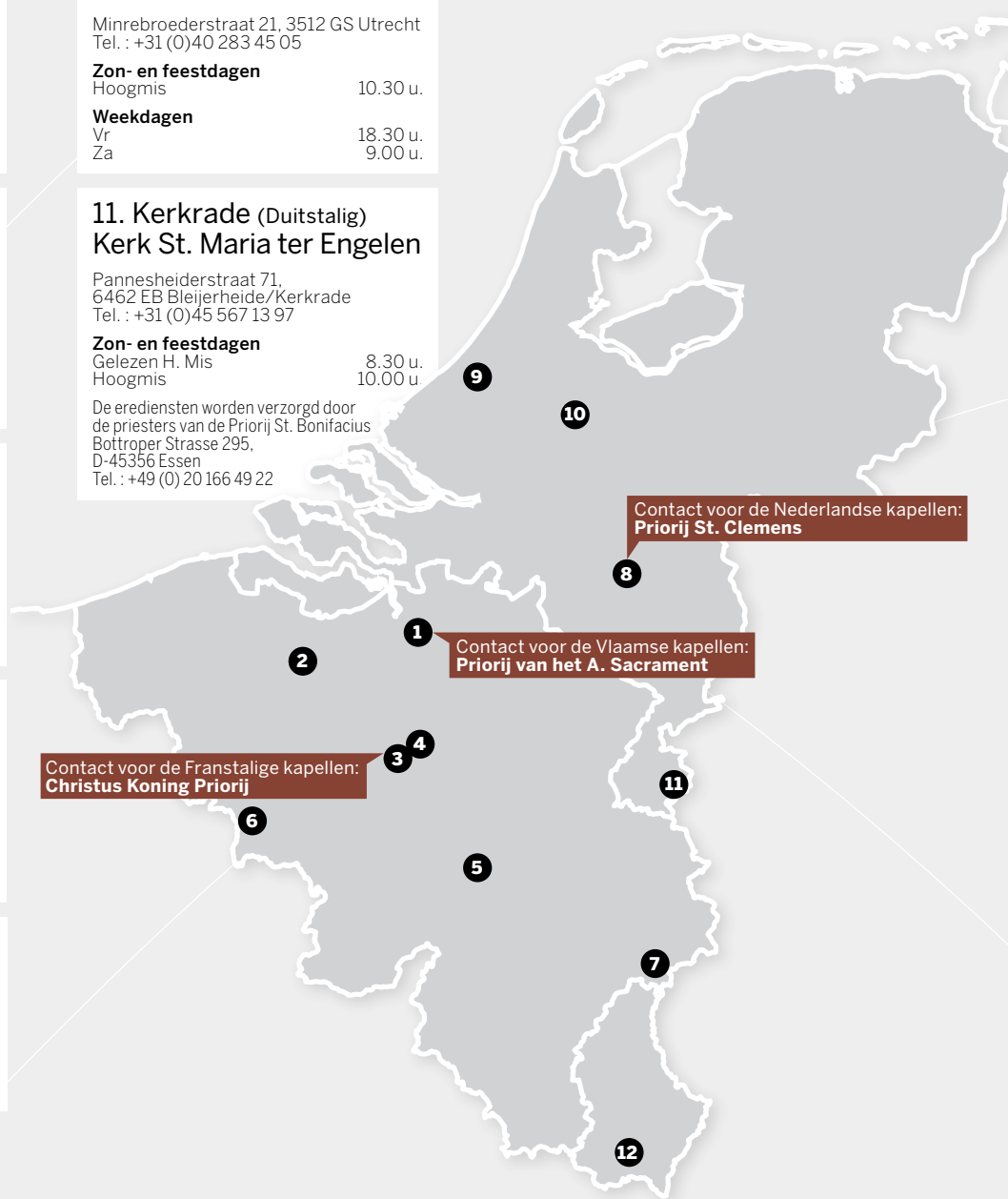
De Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De Monstrans wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.